

ŻNG.8361.318.2017

DECYZJA Nr 5/2018

Na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 i ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) w związku z art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257).

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wymierza **przedsiębiorcy Joannie Krzemień** prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą JBK Joanna Krzemień, ul. Fryderyka Szopena 12, 48-300 Nysa, NIP 7532254236, **karę pieniężną w wysokości 3000 zł** (słownie złotych: trzy tysiące 00/100) w związku z wprowadzeniem do obrotu:

- 1 porcji „Sałatki greckiej: mix sałat, ser feta, oliwki, cebula, pomidory koktajlowe, papryka, ogórek, sos vinegrette, pieczywo czosnkowe” **zafalszowanej** z uwagi użycie do jej produkcji sera „White Cheese Ser miękkiej z mleka krowiego pasteryzowanego, dojrzewającego, w solance” zamiast sera feta;
- 2 porcji „Soków Cappy (gama smaków)” - porzeczkowego i bananowego – **zafalszowanych** z uwagi na podanie w karcie menu nazwy niezgodnej z prawdą, tj. sok zamiast nektar.

Uzasadnienie

W dniach 07, 08, 09 i 10.11.2017 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej OWIIH, działając na podstawie upoważnienia nr ŻNG-318/2017 z dnia 06.11.2017 r., przeprowadzili kontrolę w Restauracji „FRYDERYK” mieszczącej się w Nysie przy ul. Fryderyka Szopena 12, należącej do przedsiębiorcy Joanny Krzemień prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą JBK Joanna Krzemień, zwanej dalej Stroną.

Kontrola w zakresie jakości handlowej oferowanych do sprzedaży potraw i napojów oraz surowców użytych do ich produkcji została przeprowadzona na podstawie:

- 1) art. 3 ust. 1, 2, 3 rozporządzenia (WE) Nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu

- sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L z 2004 r. Nr 165, str. 1, z późn. zm.),
- 2) art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm., obecnie: tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212), zwanej dalej *ustawą o jakości handlowej*, w związku z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity z 2017 r. Dz. U., poz. 1063, obecnie: tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1063, z późn. zm.), zwanej dalej *ustawą o Inspekcji Handlowej*,
 - 3) art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 *ustawy o Inspekcji Handlowej*.

W toku kontroli, w celu sprawdzenia rzetelności obsługi, inspektorzy występując w charakterze konsumentów dokonali zakupu między innymi:

- 1 porcji „Sałatki greckiej: mix sałat, ser feta, oliwki, cebula, pomidory koktajlowe, papryka, ogórek, sos vinegrette, pieczywo czosnkowe” w cenie 20 zł za porcję, zwanej dalej *sałatką grecką*;
- 2 porcji „Soków Cappy” porzeczkowego i bananowego w cenie 4 zł za porcję.

Zamówienie zostało złożone w oparciu o znajdujące się na sali konsumenckiej karty menu zawierające nazwy potraw i napojów, ich składy oraz ceny. Zgodnie z deklaracją zawartą w karcie menu *sałatka grecka* winna być sporządzona z dodatkiem sera feta, natomiast w wyniku dokonanych czynności ustalono, że pracownik *Strony* do jej produkcji użył sera „White Cheese Ser miękki z mleka krowiego pasteryzowany, dojrzewający w solance”. Ponadto napoje zadeklarowane w cenniku jako „Soki Cappy” (gama smaków) były w rzeczywistości, zgodnie z nazwą podaną przez producenta na opakowaniu jednostkowym, nektarami: z czarnej porzeczki i bananowym. Stwierdzone nieprawidłowości świadczą o zafałszowaniu wyżej wymienionych produktów w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej*.

Strona w trakcie kontroli złożyła pisemne wyjaśnienie dotyczące powyższych ustaleń tłumacząc, iż nie było jej intencją celowe wprowadzenie konsumentów w błąd, a stwierdzone przez inspektorów nieprawidłowości wynikały z niewiedzy oraz potocznego używania słowa „feta” w odniesieniu do białych serów sałatkowych, oraz słowa „sok” w odniesieniu do nektarów. *Strona* w przedmiotowym wyjaśnieniu wskazała, że prowadzi działalność od ponad 3 lat i stara się być na bieżąco z często zmieniającymi się przepisami. Ponadto zadeklarowała, iż wyciągnie wnioski z popełnionych błędów, będzie dokładniej opisywać w menu serwowane produkty i bardziej szczegółowo kontrolować zamówiony towar.

Przeprowadzone czynności kontrolne zostały udokumentowane w protokole kontroli (numer akt ŻNG.8361.318.2017), który został bez uwag podpisany i odebrany przez *Stronę* w dniu 10.11.2017 r.

Mając powyższe na uwadze, OWIH w dniu 22.12.2017 r. zawiadomił *Stronę* o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. *Strona* została poinformowana, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie przysługuje jej, na podstawie art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Ponadto OWIH, na podstawie art. 40a ust. 5a *ustawy o jakości handlowej*, zwrócił się do *Strony* z żądaniem przedstawienia dokumentów dotyczących wielkości osiągniętych obrotów i przychodu

w 2016 r. OWIIH wyznaczył *Stronie* termin 10 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego do zapoznania się z dowodami zebranymi w sprawie oraz złożenia dokumentów w zakresie obrotów i przychodu osiągniętych w 2016 r.

W toku postępowania administracyjnego OWIIH ustalił i stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L z 2002 r. Nr 31, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem nr 178/2002*, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji zgodność żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Wymagania dotyczące informowania na temat żywności oraz zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym zostały ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004, zwanego dalej *rozporządzeniem nr 1169/2011*.

W myśl art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia nr 1169/2011* informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Ponadto art. 7 ust. 2 *rozporządzenia nr 1169/2011* stanowi, że informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

W celu wyjaśnienia pojęcia „wprowadzania konsumenta w błąd” można posłużyć się art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2070), zgodnie z którym działanie przedsiębiorcy wprowadza w błąd, jeżeli w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. W myśl art. 5 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy działanie wprowadzające w błąd może dotyczyć cech produktu, a w szczególności m. in. jego pochodzenia geograficznego, jakości, składników, a zatem dotyczy to także oznakowania środków spożywczych.

Zagadnienie zakresu odpowiedzialności zostało uregulowane w art. 8 *rozporządzenia nr 1169/2011*. Zgodnie z art. 8 ust. 2 *rozporządzenia nr 1169/2011* podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych. W myśl art. 8 ust. 5 *rozporządzenia nr 1169/2011* podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Zasadnicze znaczenie dla środków spożywczych oferowanych do sprzedaży „luzem” ma art. 8 ust. 6 *rozporządzenia nr 1169/2011*, który stanowi, iż podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą przekazywanie informacji na temat żywności nieopakowanej przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego podmiotowi działającemu na rynku spożywczym otrzymującemu żywność,

aby umożliwić tam, gdzie jest to wymagane, przekazywanie konsumentom finalnym obowiązkowych informacji na temat żywności.

Z przytoczonych powyżej przepisów wynika, iż niedopełnienie obowiązków wynikających z prawa żywnościowego leży wyłącznie po stronie kontrolowanego przedsiębiorcy, który powinien stosować obowiązujące normy w tym zakresie. Należy zauważyć, że wymogi prawa żywnościowego dotyczące jakości handlowej odnoszą się do żywności oferowanej konsumentom, dlatego też zapewnienie zgodności z tymi wymaganiami spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym i jest obowiązkowe także na etapie handlu detalicznego. W przedmiotowej sprawie podmiotem, który wprowadził zakwestionowane produkty do obrotu, a zatem ponosi odpowiedzialność za prawidłowość oznakowania oferowanych do sprzedaży artykułów rolno – spożywczych, jest *Strona*.

W myśl art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej* zafałszowanym artykułem rolno – spożywczym jest produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno – spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno – spożywczych albo niezgodną z prawdą. Biorąc powyższe pod uwagę OWIiH uznał, iż *Strona* naruszyła przepisy prawa żywnościowego i jest odpowiedzialna za wprowadzenie do obrotu produktów zafałszowanych.

Ser feta zadeklarowany w składzie *sałatki greckiej* jest produktem objętym chronioną nazwą pochodzenia, która została zarejestrowana na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 z dnia 12 czerwca 1996 r. w sprawie rejestracji oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 (Dz. Urz. UE L z 1996 r. Nr 148, str. 1, z późn. zm.). Nazwa feta jest zarezerwowana dla sera spełniającego wymagania określone w specyfikacji tego produktu. Zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. Urz. UE L z 2012 r. Nr 343, str. 1, z późn. zm.) zarejestrowane nazwy są chronione przed wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystywaniem w celach komercyjnych nazwy zarejestrowanej w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, jeśli produkty te są porównywalne do produktów zarejestrowanych pod tą nazwą lub jeśli jej stosowanie stanowi wykorzystywanie renomy chronionej nazwy, w tym również w sytuacji, gdy produkty te są wykorzystywane jako składnik. W przedmiotowej sprawie ser feta był zadeklarowany w karcie menu jako składnik *sałatki greckiej*.

Ser feta wytwarzany jest tradycyjną metodą wyłącznie z mleka owczego lub z mieszanki mleka owczego i koziego, pochodzącego z określonych rejonów Grecji. Ser „White Cheese Ser miękki z mleka krowiego pasteryzowanego, dojrzewający, w solance” użyty do sporządzenia *sałatki greckiej* nie zawierał w składzie ww. gatunków mleka i został wyprodukowany w Niemczech.

Analiza składu surowcowego *sałatki greckiej* wykazała więc jednoznacznie podmianę asortymentową polegającą na zastąpieniu droższego składnika, sera feta o chronionej nazwie pochodzenia, produktem tańszym. Nieprawdziwa informacja o składnikach potrawy sugerowała jej szczególne właściwości, których w rzeczywistości nie posiadała. Nierzetelny skład podany w karcie menu mógł powodować, że konsumenci podejmując decyzję o zakupie wybierali produkt, który był imitacją oczekiwanego. Zastosowanie innego składnika niż wykazano w nazwie handlowej potrawy wyszczególnionej w karcie menu i niepoinformowanie o tym fakcie konsumentów przed

zrealizowaniem zamówienia wprowadza w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości i składu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia nr 1169/2011*. W związku z powyższym OWIiH uznał, iż *sałatka grecka* jest produktem zafałszowanym.

Szczegółowe wymagania w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych zostały określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 września 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r. poz. 494, z późn. zm.). W myśl definicji zawartej w treści ww. załącznika nektary owocowe są wyrobami zdolnymi do fermentacji, lecz niesfermentowanymi, otrzymanymi przez dodanie wody z dodatkiem lub bez dodatku cukrów lub miodu do soku owocowego, soku owocowego odtworzonego z zagęszczonego soku owocowego, zgęszczonego soku owocowego, soku owocowego wyprodukowanego z użyciem ekstrakcji wodnej, soku owocowego w proszku, przecieru owocowego lub zagęszczonego przecieru owocowego bądź mieszaniny ww. wyrobów. Do soków zgodnie z przepisami krajowymi i unijnymi, nie wolno dodawać żadnych substancji poprawiających smak, barwę lub konsystencję soku. Nektar owocowy jest produktem bardziej przetworzonym niż sok, a przez to zaliczanym do przetworów owocowych.

Oferowanie do sprzedaży nektarów z czarnej porzeczki i bananowego zamiast zadeklarowanych w menu soków świadczy o zafałszowaniu tych produktów. Podanie innego produktu niż wykazano w karcie menu i niepoinformowanie o tym fakcie konsumentów przed zrealizowaniem zamówienia wprowadza w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości i składu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia nr 1169/2011*. W związku z powyższym OWIiH uznał serwowane przez *Stronę* soki z czarnej porzeczki oraz bananowy za zafałszowane.

Do obowiązków *Strony* należało sprawdzenie oznakowania używanych do przygotowywania potraw artykułów spożywczych i podanie w jadłospisie zgodnych z prawdą danych w zakresie ich nazw. *Strona* poprzez swoje działanie naruszyła wymagania określone w przepisach prawa żywnościowego w zakresie oznakowania produktu, istotne z punktu widzenia interesów konsumenta oraz właściwości artykułów rolno – spożywczych. Biorąc powyższe pod uwagę OWIiH uznał, iż *Strona* naruszyła przepisy prawa żywnościowego i była odpowiedzialna za wprowadzenie do obrotu zafałszowanych produktów.

Artykuł 17 ust. 2 *rozporządzenia nr 178/2002* nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek wprowadzenia zasad dotyczących środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego, przy czym powinny być one skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W polskim ustawodawstwie odpowiedzialność karno-administracyjna za wprowadzenie do obrotu artykułów zafałszowanych wynika z art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. Zgodnie z ww. przepisem **podmiot wprowadzający do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.**

Należy podkreślić, że dla zastosowania powyższej sankcji nie jest wymagane przypisanie winy podmiotowi wprowadzającemu do obrotu produkt zafałszowany. Przytoczony przepis jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a więc wystarczy już sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny w szeregu orzeczeń, m. in. w wyroku z dnia 7 lipca 2009 r., sygn. akt K 13/08, cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ustawowych przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, co nie wyłącza również

jej charakteru dyscyplinująco-represyjnego, stąd umocowanie organów administracji publicznej do nakładania kar pieniężnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt. II GSK 917/11).

OWIIH, w myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, ustalając wysokość kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych uwzględnił stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Mając na uwadze zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy OWIIH ustalił **najwyższy stopień szkodliwości czynu**. Podmiana asortymentowa sera feta oraz soków produktami tańszymi i gorszej jakości godziła w interes ekonomiczny konsumentów. Zastosowane przez *Stronę* oznakowanie nadawało gotowym wyrobom cech sugerujących ich wyższe walory jakościowe. W przypadku „*Salatki greckiej*” niewątpliwie ser feta miał decydujący wpływ na atrakcyjność oferty i stanowił zachętę do zakupu. Należy zaznaczyć, iż produkty, których nazwa została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia, jak ma to miejsce w przypadku sera feta, są wytwarzane z określonych surowców, według ustalonej procedury i pochodzą z określonych regionów, wobec czego ich cena jest znacznie wyższa niż cena towarów niespełniających ww. kryteriów, a co za tym idzie – wyższy jest również koszt wyprodukowania potrawy z tym składnikiem. Zamawiając sok z czarnej porzeczki lub sok bananowy konsument mógł domniemywać, iż otrzyma produkty zgodne z deklaracją *Strony*, tj. soki, bez dodatkowych substancji takich jak np. cukier.

Zastępując ser feta oraz soki z czarnej porzeczki i bananowy tańszymi zamiennikami *Strona* wprowadziła do obrotu produkty zafałszowane. Należy podkreślić, iż jednym z podstawowych praw konsumentów jest prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego i zdrowotnego, którego częścią składową jest możliwość podejmowania świadomych wyborów. Rzetelna informacja o produkcie daje konsumentom możliwość świadomego zakupu. Usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości w toku kontroli nie zmienia faktu, że *Strona* wprowadziła konsumentów w błąd co do tożsamości i właściwości nabywanych potraw i napojów.

Zakres naruszenia OWIIH ocenił jako **wysoki**, bowiem w placówce gastronomicznej jadłospis (karta menu) jest dla konsumenta podstawowym źródłem informacji o oferowanych potrawach i napojach. Ponadto właściwa nazwa produktu jest jednym z najważniejszych elementów oznakowania, umożliwiających jego identyfikację. Ujawnione nieprawidłowości stanowią rażące naruszenie przepisów w zakresie jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych. *Strona* poprzez swoje działanie naruszyła wymagania określone w przepisach prawa żywnościowego w zakresie oznakowania produktu, istotne z punktu widzenia interesów konsumenta oraz właściwości artykułów rolno – spożywczych. Stwierdzona praktyka jest naganna, gdyż godzi w interesy konsumentów.

Niezależnie od powyższego OWIIH uznał, że **przebieg dotychczasowej działalności** *Strony* nie stanowi okoliczności zaostrzającej wymiar kary, gdyż jest to pierwszy stwierdzony przez organ przypadek wprowadzenia przez *Stronę* do obrotu artykułów rolno – spożywczych zafałszowanych. Na uwzględnienie zasługuje zachowanie przedsiębiorcy, który wyeliminował ujawnione nieprawidłowości. Nie bez znaczenia pozostaje jednak fakt, iż *Strona* jako profesjonalista w branży gastronomicznej zobowiązana jest do przestrzegania norm prawnych obowiązujących w gastronomii oraz do zachowania najwyższego poziomu dbałości o rzetelne informowanie konsumentów.

Ponadto przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej OWIiH uwzględnił przesłankę **wielkości obrotów i przychodu**, o której mowa w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej. Pozwala ona określić pozycję przedsiębiorcy na rynku i dostosować wymiar sankcji administracyjnej do jego możliwości, przyczyniając się do osiągnięcia funkcji prewencyjnej kary. Strona w toku postępowania administracyjnego przedstawiła informację o wysokości przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej oraz przychodu z działalności będącej przedmiotem kontroli (Restauracji Fryderyk). W tym miejscu OWIiH zaznacza, iż delikt administracyjny popełnia podmiot kontrolowany, a ustawowe kryterium stosowane jest wobec całej jego działalności. Z tego też względu OWIiH zobligowany był wziąć pod uwagę przychody Strony z całej działalności gospodarczej, mimo iż działalność gastronomiczna nie stanowi jej przeważającego obszaru.

Ostatnim czynnikiem, który OWIiH wziął pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, jest **wartość kontrolowanych artykułów rolno – spożywczych**. Łączna wartość wprowadzonych do obrotu zafałszowanych środków spożywczych wynosiła 28 zł. Wartość ta nie jest znaczna i nie stanowi przesłanki do podwyższenia sankcji administracyjnej.

Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno – spożywczych zafałszowanych wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej wymierza karę w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego przez kontrolowanego w poprzednim roku rozliczeniowym, nie niższej jednak niż 1000 zł. Po uwzględnieniu przesłanek wymiaru kary określonych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej OWIiH wymierzył Stronie karę pieniężną w kwocie 3000 zł. Zafałszowane zostały trzy różne produkty, w tym jeden o chronionej nazwie pochodzenia. Mimo podjętych przez Stronę działań naprawczych powyższy czyn stanowi rażące naruszenie wymogów istotnych z punktu widzenia właściwości produktu oraz interesów konsumentów. Zdaniem OWIiH wymierzona kara będzie właściwa dla osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były wyłącznie produkty nieposiadające cech zafałszowania. Ponadto nałożona sankcja mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach, jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń oraz spełni swoją funkcję prewencyjną.

Mając na uwadze powyższe OWIiH wymierza karę jak w sentencji decyzji.

Na podstawie art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej karę pieniężną stanowiącą dochód budżetu państwa, Strona powinna wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu numer 39 1010 1401 0013 4222 3100 0000 NBP Oddział Okręgowy Opole, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Opolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej
Zygmunt Jurczak

Opolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej

Pouczenie:

1. Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) od niniejszej decyzji przysługuje *Stronie* odwołanie w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania, do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, ul. 1 Maja 1, 45-068 Opole.
2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji zgodnie z art. 130 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257).
3. Zgodnie z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.
4. W myśl art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez Stronę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż podlega natychmiastowemu wykonaniu, a Stronie nie przysługuje prawo wniesienia odwołania ani skargi do sądu administracyjnego.
5. Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno- spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).
6. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.) od której naliczane są odsetki za zwłokę zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy.

Otrzymują:

1. JBK Joanna Krzemień
ul. Fryderyka Szopena 12
48-300 Nysa
2. BA w/m
3. a/a

PK